

LA TERRA DELS SOMNIS

Entre tantes històries que em conta la meua avia, aquesta, sense dubte, és la que més destaca. Vos deixe amb ella, la que més imaginació té de tota la família, per a que vos conte la fascinant història de La Terra dels Somnis.

Era un dia tan normal i avorrit com els altres, una setmana tan normal i avorrida com les altres, un mes i fins i tot un any tan normals i avorrits com els altres, en la vida de Leo. Amb set anys a penes parlava i sempre estava trist i enfadat. La gent li preguntava que li passava però ell no ho sabia.

Aquell dia va ser com tots els dies, a la porta de l'escola quan esperaven a entrar, els xiquets i xiquetes de set anys es contaven els seus somnis. Tots menys Leo, que per molt que li preguntaren sempre contestava que ell no somniava, però ningú s'ho creia doncs «tots somniem», pensaven els seus amics.

Una xiqueta que es deia Mariola va insistir en aquella ximpleria de que no somniava i li va preguntar:

-Leo és veritat això que dius de que no somnies?

-Sí, -va respondre seriós.

-Doncs alguna cosa hi haurà que fer, no et pareix?

I sense deixar-li temps a respondre, continuà dient:

-Jo t'ajudaré.

-No gràcies, estic bé així.

-Fes el que vulgues però si no somnies no imagines i si no imagines no eres feliç.

Després entraren a l'aula i Leo es va quedar pensant en el que li havia dit la seua companya. Havia descobert perquè sempre estava enfadat i trist!! Es va passar tot el dia pensant i quan van eixir de l'escola es va paraitzar, no estava segur perquè, però es va quedar fixe mirant a Mariola com se n'anava. Al cap d'una estona va eixir corrent a buscar-la, cridant:

-Mariola, Mariola!!!

Aquesta el va sentir, es va parar a esperar-lo i li digué :

-T'ho has pensat millor, pel que veig.

-Sí, -digué avergonyit, i a continuació preguntà: Quan comencem a pensar i preparar-ho tot?

Mariola no s'ho pensà:

- Doncs, en el pont de Tots Sants, que només queden quatre dies. A les deu del matí al parc de baix de ma casa.

-Val, allí estaré.

Passaren els quatre dies, Leo molt emocionat de poder ser feliç al fi i Mariola molt contenta de poder ajudar a un amic. Quan arribaren al parc, el xiquet preguntà intrigat:

- Com anem a fer per a que puga somniar?

- Deixa'm pensar..., ja sé, no diuen que els llibres serveixen per a tot? -exclamà Mariola.

- I què? -no acabava d'entendre Leo.

-Que jo vaig llegir un llibre en el que parlava de somnis...

-I què deia?

-No sé, no ho recorde bé però sé que parlava de... La Terra dels Somnis!!!

-Com el planeta Terra però de somnis?

-Imagine.

-Estàs dient que hem d'anar a l'espai? -respongué Leo incrèdul.

-Si!! A l'espai!!

Mariola estava molt emocionada d'aventurar-se a l'espai. En canvi, Leo no compartia el mateix sentiment.

-Vinga Leo, no tenim res a perdre.

-Sí, les nostres vides, -va dir amb cara de pocs amics.

- Veus? És urgent, necessitem que somnies per a que deixes de ser pessimista.

Decidiren tornar a les seves cases i descansar. Aquella nit Mariola va pensar com aconseguir un coet espacial, convèncer a Leo seria el més fàcil. Va recordar que l'oncle de Paola (una companya de classe) treballava a la NASA. L'endemà va parlar amb la seva amiga, s'ho contà tot i entre les dos seguiren l'oncle de Paola i es colaren a la NASA. Una vegada allí estigueren dues hores investigant com funcionava el coet, i després esperaren al canvi de torn del vigilant. Mentre aquests es posaven al dia de les seves vides, les dos xiquetes aprofitaren per a eixir del seu amagatall i colar-se al coet. Més tard Paola exclamà:

-T'has oblidat de Leo!!!

- Segura? -respongué Mariola amb un somriure a la cara.

-Sí, ara com va a entrar?

-Així...

Mariola va trucar a Leo i el va convèncer amb la frase màgica : Si no somnies no imagines i si no imagines no eres feliç. A continuació li explicà el pla. Leo va arribar en el temps que un xiquet obre un regal. Tirà una aranya falsa a la direcció contrària on havia d'anar i, quan el vigilant la va seguir per vore què era allò, saltà dins del coet.

Enseguida li explicaren com funcionava el coet i més tard, quan l'oncle de Paola estava de vigilant aquesta entra en acció. Va eixir del coet, es va soltar el cabell i llançà el llaç cap al despatx buit des d'on es controlaven els coets. Després li va dir al seu oncle que estava jugant a tirar el llaç i agafar-lo, i que eixe joc li havia fet arribar a la NASA, i que quan el trobara per última vegada se n'aniria.

Va acabar el torn de l'oncle i com que confiava molt en Paola no li va dir res al següent vigilant. La xiqueta ho sabia, per això s'amagà i es quedà allí. Arribada la nit el guàrdia es quedà dormit i Paola va aprofitar per activar el coet i..., cinc, quatre, tres, dos, u, a l'espai!!!

En un tres i no res ja es trobaven fora de la Via Làctia i començaren a visitar planetes, tots molt diferents però cap habitat per essers vius. Arribaren a un planeta on hi havia moltes persones enrotllades en un tipus de mantos congelades, pareixia que estigueren morts, quina por!!

Després aparegué un ésser que pareixia humà, li preguntaren tots els seus dubtes d'aquell estrany planeta i la resposta a tot va ser:

- És que demà és el dia en el que els fanàtics del humans es disfressen d'ells. Cadascú es prepara la seua pròpia disfressa, i per a que funcionen les congelen. Joestic emprovant-me la meua.

Era un personatge divertit i amable. Es llevà la disfressa, tenia un gran ull que ocupava tot el cap, vuit braços a cada costat i com a peus un disc que aspirava el menjar. Mariola li va regalar una bufanda per a la seva disfressa i ell molt agraït li donà una cosa brillant que va trobar pel sòl.

De sobte, aparegueren els habitants que no estaven ocupats preparant l'endemà, i es que a ells no els agradaven els humans i volien matar-los. Corrent pujaren al coet i investigaren altres molts planetes.

Després arribaren a un planeta que estava embolicat per un cabell vermell canós. Caminaren un poc i trobaren dalt d'ells, sobre una roca que flotava, una xica molt major amb una barba pèl-roja canosa. Descobriren que el cabell que envoltava el planeta era seu. Li preguntaren si estaven a la Terra dels Somnis i la resposta va ser impressionant:

-No. Però teniu sort perquè me teniu a mi, sóc la deessa de l'espai, sé on està tot. Ací teniu el mapa de La Terra dels Somnis. I com tu eres Leo, açò és per a tu, l'altra mitat te la donarà el destí.

Molt contents i al·lucïnats anaren al coet. La deessa sap qui som i a que venim!! Deien pel camí.

No li donaren molta importància a l'objecte que els havia donat, es fixaren més en el mapa. Tot seguit arribaren a un planeta extraordinari ple de colors i d'il·lusions. Aquella, definitivament era la Terra dels Somnis. Estava plena de caixes obertes de les que eixien tot tipus de somnis. Cada caixa tenia el nom d'un xiquet o xiqueta del món.

-Mira Leo, en eixa caixa posa el teu nom! -exclamà Mariola. S'aproparen poc a poc i quan intentaren obrir-la s'adonaren que estava tancada amb clau. Mariola recordà l'objecte que l'havia donat la deessa a Leo i pensà que podria ser la clau, així que li'l demanà al seu amic i digué:

-Es paregut al que m'ha donat el fanàtic dels humans!! Encaixen!!!

Els va ajuntar i formaren una xicoteta clau.

-Vols fer els honors? -digué Mariola.

Leo va assentir amb el cap. Agafà la clau i va obrir la caixa. Hi havien moltes coses però com que encara no havia somniat estava tot dins. No obstant això, ara parlava pels colzes i tenia un gran somriure. El viatge de tornada sigué més divertit i entre rialles arribaren a la NASA. Allí els esperava Paola que s'havia quedat per a despistar als guàrdies, controlar el coet des de baix i posar-li uns taps en les orelles al vigilant que s'havia dormit.

Li ho contaren tot, i aquesta estava molt sorpresa del viatge que havien fet en tan sols dos dies i del gran canvi que havia pegat Leo. Al dia següent començà l'escola altra vegada, i com sempre, els xiquets i xiquetes de set anys es contaven els seus somnis. De sobte arribà Leo, i Mariola li va fer una pregunta amb la intenció de que escoltaren tots la resposta:

-Leo és veritat això que dius de que no somnies?

Aquest la mirà content i firmament, digué:

-No.

Començaren a fer-li un munt de preguntes, encara que Leo només va respondre a la que estava desitjant sentir:

-I què has somniat? -preguntaren tots intrigats.

-Doncs...

Leo començà a contar increïbles aventures en altres dimensions, concerts d'animals tirant-se pets i fins i tot batalles de superherois.

En aquell moment Leo va sentir al cor una cosa que mai havia sentit i li va dir a Mariola:

-Ja sóc feliç. Gràcies.